

Josep Maria Diéguez de Jaureguizar

CORLEONESI, PALERMITANI, VITICOLTORI

I

La Conca de Barberà, Catalunya, any 2017. No li troba la gràcia. Per enlloc. Ni a les pedres, ni a les tombes, ni molt menys a les vinyes. Cada dia enfila carretera enllà, des de les Borges Blanques, per complir la jornada laboral a Montblanc. Abans, però, ha de passar pel monestir de Poblet a recollir el comissari. Sí, d'acord, amb prou feines són 7 quilòmetres de més: 5 abandonant la N-240 a l'alçada de Vimbodí per anar cap a l'Hostatgeria, i 2 més per tornar a agafar la carretera a l'Espluga de Francolí. 7 quilòmetres que es converteixen en 14 perquè també l'ha de dur de tornada, i així cada dia.

Sense oblidar que ara està del tot supeditat a la jornada laboral del seu cap. Que li podria dir que no? I tant... i tot seguit córrer a apuntar-se al SOC. No estan els temps com per posar la feina en risc.

Però tot això no és res comparat amb el rebuig que li provoca el vi i tot el que l'envolta. Des de fa pocs dies que sap que se'n diu "oenofòbia", ho ha buscat al diccionari:

"Sensació de por o temor a la beguda alcohòlica a base de raïm, coneguda generalment com a vi. Emoció persistent, anormal i injustificada de por al vi".

Ho ha sabut des de sempre, encara que no en conegués el nom científic, però mai no li havia donat massa importància. Amb evitar el contacte amb ... "allò", en tenia ben bé prou. No adreçar la mirada envers alguns aparadors prèviament identificats, tenir molt apamada la distribució interna del supermercat, i cosetes per l'estil. Ah sí, i fer zàping instantani quan apareixia traïdorament un anunci inesperat a la televisió. Tenia, i n'estava orgullós, la situació controlada. Fins ara.

Fins ara, que l'han enviat de comissió de servei a la Conca. I que s'hi ha trobat un comissari acabat de traslladar i, per a més inri, entusiasta del nèctar de Bacus. Tant, que mentre busca casa ha optat per allotjar-se a l'Hostatgeria, l'hotel del Monestir de Poblet. Que per què no s'ha instal·lat a Montblanc mateix? Doncs perquè a tocar de l'Hostatgeria hi ha un celler, l'Abadia de Poblet, que li té el cor robat des que el va veure per primer cop. Cada dia surt de l'habitació un quart d'hora abans que el seu subordinat passi a recollir-lo, i se'n va a fer un tomb per les vinyes. La gent del lloc ja el coneix i el deixa fer. Els treballadors del celler hi fan petar la xerrada de tant en tant. I el pobre mosso oenofòbic ha d'aguantar, en sessió de matí i tarda, aquell mar de ceps que tanta angúnia li provoca. De vegades, els 8 quilòmetres que separen l'Espluga de Francolí de Montblanc se li fan inacabables, marejat com surt de l'escala vitivinícola...

El mosso d'esquadra Gerard Porta, traslladat fa un any a la ciutat a desgrat seu, arriba al lloc de treball carregant el comissari i maldant per deslliurar-se de les nàusees provocades pels ceps. Palplantat uns segons davant de la comissaria del carrer del Regne de Nàpols, pensa en com n'és d'injusta, la vida. Allò del trajecte diari resulta empenyador, però no passa d'anecdòtic. El problema de debò arriba amb la feina. Ell no vol que hi hagi crims, això està clar. Bé, no més dels habituals, ja ens entenem. Però sí els habituals. Com a mínim els habituals. No es va fer policia per mirar les musaranyes mentre escolta les increïbles pel·lícules de lladres i serenos que s'empesca la gent que seu cada dia davant d'ell, en el racó més oblidat de l'edifici. No, no es va fer policia per a això. Ell el que vol és ajudar, col·laborar, posar un granet de sorra en el grau de seguretat dels seus conciutadans. Malauradament, però, ha arribat a la conclusió que a la vella ciutat de la Catalunya Nova el seu granet de sorra no el necessiten per a res. Malgrat l'estúpida

frase amb què el martelleja inclement la Mati, aquella és una comarca tranquil·la. Massa tranquil·la.

Avorridament tranquil·la.

II

Sicília, Itàlia, any 1557. Antonio Caravelli, conegut com Don Caravelli, membre del clan dels Brujah, dirigeix amb mà de ferro la facció que li ha tocat en el repartiment del poder en els primers i secrets moments d'allò que segles més tard es coneixerà com la Cosa Nostra. Encara que la seva influència decaurà inevitablement al llarg del temps, Don Caravelli serà temut i respectat –més temut que respectat- fins que algú li acabarà passant els taps. A ell i a molts dels seus lloctinents. La història dirà que eren ja les acaballes del segle XX quan Antonio Caravelli, el més famós dels vampirs italians infiltrats a les bandes precursors de la màfia, va desaparèixer per sempre.

III

Montblanc, Catalunya, 13 de gener de 1939. El Corpo Truppe Volontarie, més conegut per les sigles CTV, que aplegava part de les tropes italianes aliades de Franco, entrava per la plaça de Santa Anna acompanyant les divisions navarreses. Tot i seguir el seu camí, els italians van deixar algunes unitats escadusseres apostades a la ciutat, que en conserva rastres documentals – alguns de localització molt recent- i, durant un cert temps, també en va conservar de rumorològics. Sobretot aquell que parlava del príncep, un curiós personatge que gaudia d'un estatus privilegiat entre els seus, ja que entrava i sortia de la població com li abellia. Tan aviat hi era com no se'l veia per enlloc. Es tractava de rumors molt ben argumentats, amb profusió de detalls escabrosos sobre el tracte que patien a les seves mans els “desafectes” al Generalísimo. Tant li feia si la desafecció era real, per motius polítics, o inventada, conseqüència de delacions o denúncies interessades, sovint falses. Les batudes nocturnes del príncep van esdevenir famoses a tota la Conca de Barberà. De dia no empenyava, ni poc ni molt. De nit va desbancar aviat la idea més terrorífica que hi pogués haver de l'home del sac. Al llarg del temps, però, aquell curiós capteniment de noctàmbul empedreït va envernissar els rumors amb una capa d'irracionalitat tal, que els va fer tan increïbles que es van acabar font. I si quedava algú interessat en confirmar la inexistència del príncep, es va donar

per satisfet quan fotografies i filmacions van demostrar que aquella tarda del 13 de gener no havia entrat a la ciutat acompanyant les tropes. Un civil enviat expressament per Mussolini després que membres del seu exèrcit s'haguessin instal·lat al municipi? No tenia gaire sentit, i els rumors es van acabar.

IV

De tot això, en Gerard Porta no en sap res. Com cada dia des de fa un any, seu en una cadira atrotinada, enfront d'una taula desmanegada, en el racó més resclosit de la comissaria. I com gairebé cada dia al llarg d'aquells dotze mesos, aguanta les pocasoltades d'una població exempta de crims però curulla d'imaginació. Ara mateix, observa enriolat com fuig el curiós personatge que ha vingut a denunciar que l'alcalde de Montblanc és en realitat un científic boig que planeja carregar-se el món. I que mentre treballava a Blancos de Aragón SL, a Belchite, va utilitzar la infraestructura d'aquella fàbrica de carbonat de calç per deixar-ho tot a punt per escampar una nova arma biològica canonades enllà. I que això s'esdevindria en qüestió d'hores si algú no hi feia alguna cosa.

Feia temps que hi donava voltes, i avui s'hi ha decidit: els sonats mereixen un respecte, però la seva pròpia salut mental –la d'ell- és abans que res. Contraatacarà. Poca cosa, només per desentumir-se una mica. Mentre aquell homenet desgranava els seus temors sobre l'alcalde, ha agafat el telèfon. Ha marcat un número fictici, i ha parlat en veu baixa. Com si no volgués que el denunciant el sentís, però fent el possible perquè la suposada conversa li arribés amb nitidesa.

“Alcalde, ens han descobert. Tinc davant meu un paio que ho sap tot. La sort és que m'ho hagi vingut a explicar a mi. Imagina't si se n'assabenta el comissari. Que faig? Ok, espero la teva trucada. Ja l'entretindré, però no triguís. Ens hem de moure de pressa”.

El pobre descobridor de la “conxorxa” s'ha alçat d'una revolada i ha sortit comes ajudeu-me, mentre en Gerard Porta confirmava l'èxit de la seva nova estratègia. Pensa gaudir molt, des d'ara. Fins i tot ignora el to foteta de la Mati, que li anuncia una trucada mentre segueix burxant-lo amb la frase dels dallonsis. Qui dius que és? Hermínia què? Deulofeu? I a qui se li acut dir-se així?

V

Palerm, Itàlia, 15 de gener de 1993. Fa només dos mesos que han mort assassinats dos importants jutges antimàfia: Giovanni Falcone (amb la seva dona i tres guardaespalles) i

Paolo Borsellino (amb cinc guardaespalles). Tot apunta al capo Salvatore –Toto- Riina com a ideòleg d'ambdues operacions. La policia –la no corrompuda, si més no- s'aboca a la seva cerca i captura. Finalment, l'avís d'un confident accelera la persecució i avui mateix, quan era aturat en un semàfor dins del seu cotxe, Riina ha estat capturat. La mort, en els dies següents, de diversos familiars del xofer que conduïa el cotxe, assenyalarà el culpable de la filtració que ha fet caure “la bèstia”, “el curt”, o qualsevol dels malnoms amb què es coneix el mafiós originari de la mítica població de Corleone. No obstant, hi ha qui n'acusa el també corleonès Bernardo Provenzano. De fet, d'aquí a 13 anys, quan Provenzano serà detingut després de 40 anys d'amagar-se al costat de casa, tindrà problemes a la presó a causa d'alguns companys de files de Riina, que el consideraran responsable de la caiguda de l'amo.

Només una persona sap tota la veritat del que ha passat. Bé, una persona... deixem-ho en “algú”. Algú que ha mogut els fils enredant el pobre xofer i prometent-li per a ell i els seus, a banda d'una sucosa quantitat de diners, una protecció que mai no seran a temps de gaudir. Algú que ha garantit a Provenzano, com a nou capo dei capi, un futur color de rosa que mai no es farà realitat. No és culpa d'ells, ni del pobre xofer ni del ric delinqüent. Les habilitats hipnòtiques del príncepe són famoses a tot el submón, però no es pot pretendre que uns infeliços mortals les intueixin a temps. Per molt mafiosos que siguin...

VI

El Panteó Reial de Poblet, construït en els arcs que emmarquen a banda i banda el creuer central del Monestir, és una de les referències actuals més potents de l'antiga Corona d'Aragó. A l'arc esquerre, entre les tombes de Jaume I el Conqueridor i de Ferran d'Antequera, hi ha el sepulcre que alberga les restes de Pere El Cerimoniós i les seves tres esposes, Maria de Navarra, Elionor de Portugal i Elionor de Sicília. La tomba guarda, per tant, 4 cossos. Bé, no exactament: n'hi ha 4 durant el dia, i 3 durant la nit.

VII

Al llarg de la dècada dels 80 del segle XX, va tenir lloc a Sicília la coneguda com a “segona guerra de la màfia”. Una guerra que va estar ben a punt d'acabar amb les aventures del vampir Antonio Caravelli. El don, el príncepe, aquell misteriós personatge

de qui s'explicaven històries increïbles –i sovint cronològicament impossibles- va veure com la guerra entre els mafiosos de Corleone i els de Palerm, que passaria a la història com la mattanza, s'enduia diversos dels seus lloctinents. La cosa, per previsible, no hauria estat més greu d'allò a què ja estava acostumat, si no fos perquè a banda dels seus sequaços vius, en va caure també algun de “no mort”. Un parell de cossos decapitats i un cor travessat per una estaca el van posar en alerta. Algú els havia descobert.

No va trigar a comprovar que el perill tenia nom i cognom: Toto Riina. Els llargs tentacles del mafiós més poderós del moment li havien permès detectar l'existència de vampirs entre els clans rivals, i va considerar que calia fer-hi alguna cosa. Ara, Caravelli s'havia de defensar. Les sofisticadíssimes mesures de seguretat de què s'envoltava feien impossible que algú no autoritzat es pogués apropar a Don Salvatore. Ni tan sols les habilitats d'ultratomba del príncepe no li ho permetien, i se les va haver d'empescar per teixir una teranyina que acabaria fent caure Riina en mans de la policia. Va matar un vampir parent llunyà seu que se li assemblava força, i va fer per manera que Riina el cregués mort a ell. Després va entrar en contacte amb el xofer i amb Provenzano, i un cop desactivat el capo va analitzar assossegadament la situació.

Tenia dues opcions: o entrava de nit a la presó –fàcil, per a un vampir-, es carregava un Riina aparentment indefens i tornava a la seva activitat habitual, o desapareixia per sempre de Sicília. La primera possibilitat era molt llaminera, els ullals li creixien només de pensar-hi. Però si s'hagués deixat endur per les emocions no hauria viscut tants segles. Riina sempre es cobria la retirada. Sempre hi havia gent de molta confiança disposada a donar-li un cop de mà. No podia saber si algú més coneixia la veritat sobre la seva naturalesa, i sense disposar d'aquella informació corria el risc que el trobessin qualsevol nit estacat o decapitat. No. Per molt que li dolgués, s'havia d'exiliar després de fer creure que havien acabat amb ell.

Tampoc no era tan greu. De fet, ja feia temps que s'ho plantejava, això del canvi d'aires. Els anys d'immediata postguerra que van seguir a la Guerra Civil Espanyola van ser dels més feliços de la seva llarga existència. La seva ment depravada hi va trobar una satisfacció que no havia aconseguit mai abans, ni tan sols en la convulsa i primitiva Edat Mitjana: assassinats, tortures, violacions, bacanals, orgies, jocs plens de sadisme en què posava al límit la resistència dels miserables humans i, per descomptat, àpats en abundància. No li faria res tornar a aquell indret entre vinyes que tant el va captivar 50 anys enrere.

Decidit. Catalunya, la Conca de Barberà, Montblanc, serien la seva nova llar.

Només hi va introduir un petit canvi a darrera hora: faria vida a Montblanc, però nit a Poblet. Un príncep com ell mereixia un descans reial. Tot i fer-li un xic d'angúnia inicial allò de dormir "acompanyat", va considerar més segur no "ocupar" una tomba individual. Va obrir la de Pere Terç, en va treure les restes d'Elionor de Sicília –sicilià per siciliana, va pensar-, i s'hi va acomodar convenientment. Amb terra de la seva estimada illa, per descomptat. Si havia de passar la resta de l'existència en aquella ciutat, volia trobar-s'hi com a casa. Anys a venir, l'obertura de les tombes reials de Santes Creus li faria evident que l'havia encertat prenent tantes precaucions...

VIII

Hermínia Deulofeu estava ben bé com un llum. Com una regadora. Com les dues coses juntes. No li va prestar massa atenció, d'entrada. "Sí, senyora... sí, és clar... un vampir? Ai caram! I on?... A Poblet... ja... a les quatre de la matinada... i què hi feia, vostè, passejant per Poblet a les quatre de la matinada? Que no n'he de fer res? Dona..." La tal Hermínia resultava força distreta. No parlava com la resta d'histèrics que expliquen bestieses, no era com el sonat que acusava l'alcalde de ser una mena de Fu Manchu. No.

L'Hermínia s'explicava pausadament, amb seguretat. "Què diu, ara? Un mort?" Allò anava més enllà del que en Gerard Porta hauria arribat a sospitar. "Sí, ja ho entenc... no un pagès qualsevol... un viticultor... que no dormen, els viticultors, a les quatre de la matinada?" Hom hauria dit, si no fos per l'absurditat de la seva història, que la senyora Deulofeu era una dona seriosa. Formal. Una dona a qui no van agradar els comentaris divertits del seu interlocutor. "No s'enfadi. Comprendrà que costi de creure, tot plegat". Des que els Mossos es van inventar aquella funció de psicoanalista d'estar per casa, sovintejaven les visites i trucades estrambòtiques. El mosso d'esquadra Gerard Porta, del departament d'Afers Diversos, va fer un esforç per mantenir-se seriós. Però allò anava a més. Aquella dona tenia una imaginació desbordada, a banda d'estar tocada de l'ala. Resultava que havia vist un paio tot vestit de negre, capa inclosa, saltant des de la llanterna de la sagristia nova, el punt més alt del monestir. Des de la punta de la creu, on s'aguantava amb inexplicable normalitat, fins a la vinya del celler adjacent. I no s'havia fet res! "Sí, és clar, els vampirs són immortals..." No podria aguantar-se més. Esclafiria

de riure, n'estava segur. L'aparició sobtada del comissari – sempre són sobtades, les aparicions del comissari- va ajudar-lo a contenir-se.

El comissari Palou no suporta que els seus homes tractin malament la clientela. Així doncs, va deixar que l'Hermínia s'acabés d'explicar. Resulta que el suposat vampir s'havia abraonat sobre un pobre home que caminava entre els ceps. Des de dalt de la llanterna directament al petit vinyar. Evidentment, l'havia deixat sense ni una gota de sang. Era aquesta, almenys, la conclusió que ella en treia.

“I com en pot estar tan segura, vostè? No diu que ho va veure de lluny? Ah, s'hi va acostar... que no tenia por del vampir? Ah, ja no hi era... i n'està segura, que l'home estava mort? Ah, li va prendre el pols...” Aquella dona era increïble! “Esperi un moment, senyora! Anem a pams...” En Gerard Porta començava a trobar-s'hi bé, en aquella història. I per més Palou que fos el comissari Palou, havia decidit que ja en tenia prou, d'avorrir-se a la feina. Amb el Fu Manchu ja s'ho havia passat prou bé, però aquella dona jugava en una altra divisió. S'ho va prendre com un desafiament. Ara veurien qui podia més, qui la deia més grossa.

“Hi ha una cosa, encara. Vostè diu que ha vist i tocat el cadàver d'un home. I que d'això ja fa més de vint-i-quatre hores. Es pot saber per què no ho ha comunicat abans? Ja sap que la podem acusar d'obstrucció a la justícia?” Ara, en Gerard Porta estava embalat. “Les primeres hores són les més importants, senyora! No només se'ns pot haver escapat l'assassí, sinó que fins i tot ha desaparegut el cos! Que com en puc estar tan segur? Perquè hi he passat, senyora Deulofeu! Perquè hi passo cada dia!”

“Si no ho he entès malament, vostè va deixar aquell pobre home estès enmig d'un camp de vinyes... o com se'n digui... com és que no l'ha trobat ningú? Què ha passat, s'ha aixecat i se n'ha anat caminat tot sol? Algú ha fet desaparèixer el mort, senyora meva! Algú, segurament l'assassí, ha tornat enrere i ha esborrat els senyals del crim. I potser fins i tot ha vist com vostè abandonava el lloc. A més de dificultar-nos la feina ha posat en perill la seva pròpia vida, senyora Hermínia Deulofeu!” Brillant. La dona havia arrencat a plorar, però ella s'ho havia buscat.

IX

Mitja hora més tard, en Gerard Porta encara riu. Fins i tot li costa parar quan el comissari Palou el crida al seu despatx. “T'he sentit abans, quan parlaves per telèfon. Vols dir que no t'has passat?” “Però comissari, si estava tocada del bolet, aquella dona”. “Segur?”

“Segur. Sap què m’ha explicat?” “Tant se me’n dóna, del que t’hagi explicat. La senyora Hermínia Deulofeu, catedràtica d’antropologia a la Sorbonne de París i de vacances aquests dies a la Conca, dubto que pugui ser titllada de boja. Per cert... m’ha telefonat. Estava tota ofesa. Li he dit que et disculparàs personalment. Ara ve cap aquí. Ah... i quan t’hagis disculpat, vull que agafis el cotxe i te’n vagis immediatament a l'aeroport. T'hi espera un policia italià. El reculls i l’acompanyes al celler de l’Abadia. Ha desaparegut un dels seus treballadors i, no em preguntis per què, sembla que els espaguetis hi estan interessats.”

X

Si no sabés el que sap, en Gerard Porta s'hauria fet un altre bon panxó de riure, amb aquell Montalbano de pega. D'entrada, avui ha descobert que Andrea també pot ser un nom masculí. Però un Andrea policia no és seriós, no fotem! Venia de Palerm, a l'illa de Sicília. Es veu que hi han trobat el cadàver dessagnat d'un home. Conservava la cartera, i li han trobat documentació que no deixa cap mena de dubte: era veí de Vimbodí. Un pagès, segons sembla.

Més concretament, un viticultor...

XI

“Sí, ja he parlat amb el macaroni... perdó, amb l'italià... si, és clar que l'ajudaré... però no serà gens fàcil... no vull posar-hi pegues, però... no ho sé, és un pressentiment... no comissari, no m'estic espolsant la feina... però potser no cal, tant d'enrenou per un paio que remenava ceps... D'acord, d'acord... i com volia que ho sabés, que vostè el coneixia... i encara menys que treballava en l’elaboració d’un... un què?... un brou?... ah, vol dir un vi... com?... trepat, barrut i garnatxa?... com si em diguessin Llúcia... Bé, d’acord.. tampoc no n’hi ha com perquè ens posem així, eh...”

La Mati li anuncia l'arribada de la doctora Deulofeu i ell te la sensació que aquella funcionària, que sembla formar part del mobiliari de comissaria, se'l mira amb més commiseració que de costum. Esbossa a poc a poc el seu somriure sorneguer, avui potser més evident que mai, i mastega amb fruïció les paraules inevitables, la frase que li refrega tan sovint.

“No se de què et queixes, xiquet. Tu encara no te n'adones, però has anat a petar al territori més apassionant del món per a un policia. Desenganya't: la Conca és criminal.”

Criminal? No ho saps tu prou, pensa per a si mateix un fastiguejat Gerard Porta. Si només fos criminal...

XII

Avui, les pàgines centrals del Giornali di Sicilia fan basarda. Inclouen un reportatge sobre el preocupant repunt dels assassinats mafiosos. A alguns dels membres de la Cosa Nostra reunits en un indret indeterminat entre Palerm i Corleone tampoc no els fa cap gràcia. No els convé gens una guerra, en aquests moments. Però l'ambició desmesurada de Giuseppe Caracciolo, el cadell més jove del reviscolat clan dels Brujah, no fa preveure res de bo.

Caracciolo no ha assistit a la reunió, que té lloc al pic del migdia sota un sol inclement. Tampoc no hi és el vell Luca, fitxat recentment per Toto Riina com a nou consigliere, i que espera que es faci de nit per metamorfosejar-se i arribar d'un vol a la finestra carcerària del vell capo dei capi. Li vol expressar els seus temors. El jove Giuseppe no actua sol, se'l veu molt ben aconsellat. I el que és pitjor: els passos que dona tenen un segell inconfusible. Luca, vampir expert de l'inframón sicilià, no en té cap mena de dubte: el príncepe, a qui tothom donava per desaparegut, ha tornat.

XIII

La tercera guerra mafiosa porta la policia italiana tan de corcoll, que ha acabat demanant ajuda a la Interpol. Aquesta, al seu torn, ha hagut de recórrer desbordada als millors experts de tots els cossos de policia europeus que hi han volgut col·laborar: un especialista francès en operacions antidroga, un expert holandès en xarxes de prostitució, un espanyol responsable de delictes econòmics, un parell de generals alemanys habituats a l'estratègia militar... i un català estrany, un element amb aparença de poca cosa, gris, encorbat i amargat, però de qui diuen que es mou pels baixos fons com peix a l'aigua.

Els del Giornali han remogut cel i terra per treure'n l'entrellat, però la fitxa laboral del mosso d'esquadra Gerard Porta ja fa anys que es troba qualificada com a top secret. I la seva fitxa sanitària, l'únic document oficial accessible, només fa que embolicar la troca encara més. Segons hi consta, fa ja molts anys que el vell policia va superar una malaltia d'allò més estranya. Era enòfob. Aversió al vi, vaja. En grau extrem. Pànic al vi, es podria

dir. Per això resulta tan sorprenent la seva miraculosa curació, sense la qual li hauria estat impossible recórrer tots els cellers del món, perseguint una oculta obsessió.

No només el Giornali, sinó tots els diaris de l'illa han especulat força sobre quina feina li pot haver encomanat la Interpol a aquest catalanet esquifit. Però això, a aquestes alçades, al catalanet no li provoca ni fred ni calor. L'últim cop que es va sentir trasbalsat va ser quan va saber que Poblet havia estat refundat com a monestir l'any 1940 gràcies a monjos cistercencs arribats expressament... des d'Itàlia. I això queda ja tan enrere...

De fet, fa 30 anys que utilitza l'excusa de la mort no resolta d'un viticultor a dues passes de la comissaria on treballava, per seguir en secret la pista del més perillós del vampirs, responsable de vés a saber quantes malvestats a la comarca que ell va jurar protegir. Sap que aquella història no s'acabarà fins que un dels dos desaparegui per sempre, i ho assumeix sense recança. No era això el que buscava quan va ingressar al cos dels mossos, ni quan el van canviar de destinació, però és que ningú no el va avisar que la Conca era tan d'aquella manera...

Coi de Bacus!
